

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupen JUDr. Janem Malým, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, č. j. KUKHK-9781/DS/2019/DV-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 8. 2020, č. j. 28 A 6/2019 – 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 8. 2. 2019, č. j. MMHK/025623/2019/OP/Beč (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) uznal žalobce vinným z úmyslného spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d), písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dále z přestupku spáchaného z nedbalosti dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, tím, že dne 14. 10. 2018 v 10:10 hod. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky X, na pozemní komunikaci v ulici Koutníková, v Hradci Králové, od křižovatky s ulicí Petra Jilemnického do obce R., k č.

p. X, kdy během jízdy uvedeným úsekem pozemní komunikace ujížděl nebezpečně rychlou a bezohlednou jízdou hlídce Policie ČR a nereagoval na výzvu k zastavení vozidla dávanou z jedoucího služebního vozidla Policie ČR rozsvícením nápisu „STOP POLICIE“ a doplněnou výstražným světlem modré barvy. V obci R. u domu č. p. X zastavil a opustil vozidlo, následně byl hlídkou Policie ČR v čase 10:15 hod. vyzván k provedení dechové zkoušky na alkohol ke zjištění, zda při řízení vozidla není ovlivněn alkoholem a testu na užití jiných návykových látek. Žalobce byl dále vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologických materiálů, což i přes řádné poučení odmítl. Na místě mu nebyl zadržen řidičský průkaz, jelikož jej (spolu s osvědčením o registraci vozidla) dle svého vyjádření neměl u sebe. Dle správního orgánu I. stupně žalobce svým jednáním porušil § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f) a g) a § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d), písm. f) bod 5 a dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel za dobu 16 měsíců a povinnost zaplatit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč. Odvolání, které proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal, žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. KUKHK-9781/DS/2019/DV-3. Krajský soud pak napadeným rozsudkem zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného.

[2] V odůvodnění napadeného rozsudku shrnul krajský soud skutková zjištění a poukázal přitom především na skutečnost, že těžiště sporu se nachází v rovině hodnocení důkazů, konkrétně svědeckých výpovědí. Uvedl, že v projednávané věci byli nejprve vyslechnuti policisté zasahující při kontrole a dále osoby, které se v inkriminovanou dobu nacházely v blízkosti místa, kde vozidlo X zastavilo (tj. v obci R.), svědci J. Č. a J. Č. u domů č. p. X a č. p. X. K věci též vypovídali svědci navržení žalobcem (Z. K., Z. Č., M. T. a J. H.). Výpovědi policistů vyhodnotil správní orgán I. stupně i žalovaný jako věrohodné a vzájemně spolu korespondující a navazující na výpovědi svědků J. a J. Č. Výpovědi svědků navržených žalobcem označili za neurčité, tendenční a v porovnání s tvrzeními samotného žalobce za nevěrohodné. Jako klíčovou označili výpověď svědka J. Č.

[3] Průběh skutkového děje předestřeným žalobcem spočíval v tvrzení, že žalobce měl do obce R. přijet se svými kamarády Z. K., Z. Č., M. T. a J. H., a to autem značky X. Vozidlo X měla řídit osoba blízká žalobci. V odvolacím řízení před žalovaným pak žalobce uvedl, že touto osobou byl p. M. K., bratr žalobce, který mu měl na místě hodit klíče od tohoto vozu a zmizet mezi domy. Sam žalobce dle krajského soudu popisoval podrobnosti předmětné události pokaždé trochu jinak; krajský soud žalobcem předestřené verze události v detailu a chronologicky shrnul v odstavci 31 napadeného rozsudku. Krajský soud se nicméně ztotožnil s tím, jak správní orgány hodnotily výpovědi výše uvedených svědků. Ty dle jeho názoru vyzněly v kontextu s vyjádřeními samotného žalobce neurčitě a nevěrohodně, rozcházely se v tom (nebo si svědci nepamatovali), kde měl žalobce vystoupit z auta X (o kterém tvrdil, že jím dojel do obce R.) a odkud měl následně odejít pro svůj vůz X. Tato svědectví dle krajského soudu tvrzení žalobce neprokázala.

[4] Co se týče výpovědi policistů, souhlasil krajský soud s jejich hodnocením provedeným správními orgány potud, že shodně vypovídali o tom, kde vozidlo X poprvé

pokračování

zahlédli a odkud jej začali sledovat a zastavovat a že ve chvíli, když k němu dojeli, stál již žalobce vedle vozu, přičemž vystupovat z vozu jej neviděli. Konzistentnost jejich výpovědí však dle krajského soudu snižuje neshoda v tom, zda vozidlo X měli při pronásledování stále na dohled, či jej z dohledu na chvíli ztratili (o uvedeném vypovídali rozdílně). Věrohodnost pak dále snižuje i to, že jeden z policistů vypověděl, že vozidlo nebylo vybaveno kamerou, přestože k žádosti správního orgánu I. stupně ze dne 19. 12. 2018 o doplnění spisového materiálu a k dotazu, zda byl při předmětné silniční kontrole pořízen videozáznam z vozidlové nebo osobní kamery, sdělila Policie ČR, že videozáznam z vozidlové kamery byl již přemazán. Krajský soud tedy výpověď policistů nepovažoval za zcela konzistentní a bezrozpornou a v tomto směru korigoval závěr žalovaného. Uzavřel, že pouze výpovědi policistů by pro jednoznačný závěr ve věci postačit nemohly.

[5] Za zcela zásadní označil krajský soud výpovědi svědků J. a J. Č. Co se týče J. Č., ten vypověděl, že viděl přijet rychle auto, a to ze své zahrady (u domu č. p. 20) na vzdálenost asi 50 – 60 m. Jakmile zastavilo, bylo slyšet další auto, což bylo dle J. Č. asi za 15 – 20 vteřin. Uvedl, že někdo z auta Audi vystoupil, ale na dálku nebyl schopen řidiče poznat. Následně u vozidla viděl tři policisty a jednu civilní osobu. Zásadní byla však dle krajského soudu zejména výpověď J. Č., který viděl přijet předmětné vozidlo X, jež zastavilo před vraty jeho domu č. p. X. Dále vypověděl, že z vozidla vystoupil řidič, v němž poznal žalobce. Potvrdil, že krátce na to přijela policie. Jeho výpověď tak potvrdila skutečnost, že žalobce byl řidičem vozidla X, které v inkriminovanou dobu přijelo do slepé ulice k domu č. p. X v R. Krajský soud dodal, že sám žalobce nijak relevantně výpověď tohoto svědka nezpochybnil.

[6] Krajský soud tedy neměl žádné pochybnosti o tom, že bezprostředně před policejní kontrolou provedenou v obci R. u domu č. p. X řídil předmětné vozidlo značky X právě žalobce. Uvedl, že žalobce měl bezpochyby osobní zájem, proč tvrdit, že vozidlo neřídil. Na nevěrohodnost jeho tvrzení dle krajského soudu lze usuzovat i z výpovědi některých svědků; výpověď svědka J. Č. výpověď žalobce přímo vyvrátila. Dle krajského soudu je nepodstatné, zda a případně na jak dlouho ztratili policisté vozidlo X z dohledu a i to, zda jeden z policistů viděl v Hradci Králové v ul. Koutníková do vozidla X a v řidiči poznal žalobce, k čemuž žalobce navrhoval provedení rekonstrukce. K tomu krajský soud uvedl, že zpětná rekonstrukce by mohla jen těžko nasimulovat stejné podmínky výhledu, jaké měli policisté v den, kdy vozidlo sledovali, a za daných okolností neměla žádný praktický význam.

[7] I přes to, že správní orgány neprovedly vyhodnocení svědeckých výpovědí policistů zcela správně (viz odstavec [4] výše), nemělo to vliv na zákonnost jejich rozhodnutí a konečný závěr ve věci. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně spolehlivě a není pravdou, že by se žalovaný nevypořádal, resp. nepřezkoumatelně vypořádal s návrhem žalobce na výslech svědka, kterého v odvolacím řízení označil za řidiče vozidla. Právo obviněného na předvolání a výslech svědka nelze vykládat tak, že musí být vyhověno každému jeho návrhu na provedení důkazu. Dospěly-li správní orgány k názoru, že spáchání skutku je zcela prokázáno, a tudíž neshledaly důvod v dokazování nadále pokračovat, nejsou povinny provádět nadbytečné důkazy jen proto, aby tím vyhověly všem návrhům

účastníků řízení. Zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu je korigována zásadou procesní ekonomie, dle které by řízení mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji, tedy efektivně.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nepřipustil a neprovedl jim navržený důkaz, a to výslech pana K., který měl vozidlo X řídit. Stejně tak dle jeho tvrzení nepřipustil a neprovedl důkaz místním šetřením za účelem zjištění, zda svědek Č. mohl rozeznat osobu stěžovatele a jaký měl výhled na vozidlo v předmětné ulici.

[10] Dle tvrzení stěžovatele nebylo ve správním řízení prokázáno, že by naplnil formální stránku skutkové podstaty přestupků, za které byl uznán vinným. Poukazuje na princip presumpce neviny a zásadu *in dubio pro reo*. Rozhodnutí o vině nemůže být založeno na domněnkách, spekulacích či odhadech správního orgánu, nýbrž je třeba, aby byly řádným způsobem prokázány všechny relevantní skutečnosti, na jejichž základě je usuzováno na naplnění skutkové podstaty. Tyto předpoklady nebyly dle stěžovatele v projednávané věci naplněny. Stěžovatel se hájil tím, že předmětné vozidlo neřídil a dokonce určil osobu, která vozidlo měla řídit. V takové situaci nelze jeho návrh na provedení důkazu odmítnout jako nadbytečný, neboť tak dochází ke krácení práva stěžovatele na spravedlivý proces a rovněž jeho práva na obhajobu.

[11] Závěr správních orgánů, který byl založen na výpovědích policistů krajský soud dle stěžovatele velice dobře kriticky zhodnotil. Zdůraznil, že ani jeden z policistů stěžovatele neviděl jako řidiče vozidla při jeho zastavení, neboť policisté jej po svém příjezdu viděli stát mimo vozidlo. Tuto skutečnost nelze dle stěžovatele vyvrátit ani dosud neověřeným tvrzením, zda jej mohli jako řidiče vozidla vidět na samém počátku „honičky“.

[12] I přes to, že krajský soud přisvědčil námitkám stěžovatele týkajícím se výpovědí policistů, žalobu zamítl s odkazem na výpověď svědka J. Č. Ta však dle stěžovatele mohla být vyvrácena výslechem jim navrženého svědka K., pokud by potvrdil, že řídil předmětné vozidlo. Takto navržený důkaz nelze dle stěžovatele odmítnout s určitým předpokladem, že stěžovatelem označený řidič odmítne vypovídat, či se ke skutku nepřizná je pouhou predikcí správního orgánu a soudu. Takový závěr nelze učinit, dokud nedojde k pokusu předmětný důkaz provést. Pokud by se stěžovatelem navržený svědek K. přiznal k řízení předmětného vozidla, případ by byl vyřešen s konečnou platností.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření pouze stručně uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a v rozsahu uplatněných kasačních námitek. Vady, ke kterým by musel přihlídnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť existence takové vady mu zpravidla neumožňuje přezkoumat námitky věcného charakteru a bez dalšího proto vede ke zrušení napadeného rozsudku. Stěžovatel v této souvislosti namítal, že krajský soud nepřipustil a neprovedl jim navržený důkaz, a to výslech pana K., který měl vozidlo X dle tvrzení stěžovatele řídit a důkaz místním šetřením za účelem zjištění, zda svědek Č. mohl rozeznat osobu stěžovatele a jaký měl výhled na vozidlo v předmětné ulici.

[16] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s., „soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné“.

[17] Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. „v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak“.

[18] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, vyslovil, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“.

[19] V této souvislosti je dále nezbytné poukázat na zásadu volného hodnocení důkazů, dle níž soud není povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89. Z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“

[20] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, jaké důkazní návrhy v řízení před krajským soudem stěžovatel učinil. Pokud jde o výtku, že krajský soud nepřipustil a neprovedl stěžovatelem navržený důkaz – výslech pana M. K., stěžovatel skutečně tento důkazní návrh v žalobě ze dne 7. 6. 2019 učinil. K tomuto se však krajský soud vyjádřil v odstavci 39 napadeného rozsudku a důkazní návrh označil za nadbytečný, přičemž tomuto závěru předcházelo obsáhlé zhodnocení ostatních svědeckých výpovědi ve vzájemných souvislostech (viz odstavce 33 – 37 napadeného rozsudku).

[21] Pokud jde o důkaz místním šetřením za účelem zjištění, zda svědek Č. (stěžovatel v souvislosti s touto námitkou nespecifikoval křestní jméno svědka, nicméně z kontextu lze dovodit, že se jedná o svědka, jehož výpověď krajský soud ve shodě se správními orgány označil za klíčovou, tj. o svědka J. Č.), mohl rozeznat osobu stěžovatele a jaký měl výhled na vozidlo v předmětné ulici, není pravda, že by jej stěžovatel v žalobě navrhl. Jinými slovy, stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil konkrétní důkazní návrh místním šetřením, jehož neprovedení nyní krajskému soudu vytýká. Pro úplnost lze dodat, že krajský soud v odstavci 35. napadeného rozsudku k výpovědi svědka J. Č. uvedl, že *„[a]ni žalobce nijak relevantně výpověď tohoto svědka nezpochybnil. Z fotografií založených v soudním spise v kontextu s fotografií založenou ve správním spise na č. l. 41 je přitom zřejmé, že ze dvora domu čp. 22 je před vrata velmi dobrý a ničím neomezuující výhled“*.

[22] Lze shrnout, že krajský soud v napadeném rozsudku podrobně objasnil, jakými důkazy provedenými ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno, že právě stěžovatel byl řidičem, který spáchal předmětné přestupky. Kriticky a ve vzájemných souvislostech zhodnotil výpovědi jednotlivých svědků a částečně korigoval závěry správních orgánů (přičemž s touto korekcí se stěžovatel ztotožnil). Ve shodě se správními orgány označil za klíčovou výpověď svědka J. Č. a srozumitelně vyložil, proč stěžovatelem navržený důkaz (výslech p. M. K.) neprovedl. Právě posledně uvedené jestěžejší pro závěr, že námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

[23] Pokud jde o námitky věcného charakteru, Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti soudnímu rozhodnutí (srov. § 102 větu první s. ř. s.). Kasační námitky proto musí směřovat právě proti rozhodnutí krajského soudu tak, aby z nich bylo zřejmé, které jeho závěry a z jakého důvodu stěžovatel považuje za nesprávné. Ačkoliv se na první pohled může jevit, že jich kasační stížnost obsahuje mnoho, není tomu tak. Stěžovatel své kasační námitky z velké části převzal z textu své žaloby, vede v nich polemiku přímo s rozhodnutími správních orgánů, a jen v omezené míře reaguje na konkrétní závěry napadeného rozsudku krajského soudu. Významná část kasační stížnosti tak obsahuje jen doslovné převzetí žalobní argumentace. Uplatněné námitky v tomto rozsahu nesměřují proti nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku) a nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., takže se jimi zdejší soud dále nezabýval.

[24] Řízení před Nejvyšším správním soudem není opakovaným pokusem o posouzení stejné argumentace, o které již uvažil krajský soud. Kvalita a podoba (konkrétnost či obecnost) soudního rozhodnutí je vždy zásadním způsobem předurčena kvalitou a podobou návrhu (zde kasační stížnosti). S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54).

[25] Kasační argumentaci, kterou stěžovatel přebírá ze žaloby, představují námitky o tom, že (i) ve správním řízení nebylo prokázáno, že by naplnil formální stránku skutkové podstaty jemu vytýkaných přestupků, a (ii) řízení je stíženo vadou, neboť správní

pokračování

orgány postavily rozhodnutí na důkazech, které byly získány v rozporu s pravidly pro procesní postup v řízení, některé důkazy vyhodnotily v rozporu s provedeným dokazováním a neprovedly žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem svědka, který mohl prokázat jeho nevinu.

[26] Tyto námitky stěžovatel takřka doslovně převzal ze žaloby, přičemž v takto převzatém textu ani (vyjma titulní strany) ponechal označení „žalobce“. Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti částečně doplnil rekapitulaci řízení před krajským soudem (která z povahy a logiky věci nebyla součástí původní žaloby), dále na některých místech změnil přítomný čas za minulý. Za relevantní doplnění lze považovat doplnění kasačních důvodů, které zdejší soud vyložil jako shora vypořádanou námitku nepřezkoumatelnosti spočívající v namítaném neprovedení důkazů krajským soudem.

[27] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel opakovanou a převzatou žalobní argumentaci doplnil o námitku, že výpověď svědka Č. mohla být vyvrácena výsledkem jím navrženého svědka K., pokud by potvrdil, že řídil předmětné vozidlo. K tomu stěžovatel doplnil, že *„nelze takto navržený důkaz ze strany žalobce odmítnout s určitým předpokladem, že žalobcem označený řidič odmítne vypovídat, či se ke skutku nepřizná, neboť takový závěr je pouhou predikcí správního orgánu a zde i soudu a takový závěr nelze učinit, dokud nedojde k pokusu předmětný důkaz provést. Pokud by se stěžovatelem navržený svědek K. přiznal k řízení předmětného vozidla, případ by byl vyřešen s konečnou platností.“*

[28] Uvedená kasační námitka je nicméně pouhou parafrází již několikrát předneseného návrhu stěžovatele na výsledek jím navrženého svědka. Jestliže se stěžovatel domnívá, že v případě, pokud by se navržený svědek doznal k řízení předmětného vozidla, rázem dojde ke „smazání“ viny stěžovatele a zvrácení dosud nastalé procesní situace, je tato konstrukce nesprávná. Z provedených důkazů (především ze svědecké výpovědi J. Č.) plyne, že tvrzení stěžovatele o tom, jak se skutek odehrál, nemůže být pravdivé. Za takové situace správní orgány neměly rozumný důvod provádět další dokazování. Krajský soud se k tomuto důkaznímu návrhu rovněž vyjádřil a označil ho za nadbytečný (viz odstavec [22] výše). Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, jak vyžaduje § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu, a to bez důvodných pochybností, jak předpokládá § 3 správního řádu. V této souvislosti nezbyvá než dodat, že krajský soud žádným způsobem výpověď stěžovatelem navrženého svědka v napadeném rozsudku nepredikoval, pouze jeho případnou výpověď označil za nadbytečnou.

[29] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu